

mige stengels hingen enkele peervormige, ietwat verschrompelde vruchten van ca 1½ cm lengte. Bij het openmaken bleek mij echter, dat de vruchten van binnen geheel waren verdroogd en dat van zaadvorming niets was gekomen! Volgens Prell heeft de vrucht de grootte van een walnoot; dit hadden de exemplaren onderlangs de Grebbe dan ook nog lang niet!

P. ZONDERWIJK.

Sterfte bij Mollen. Eind Augustus vond de opzichter van het natuurmonument „de Beer” de heer Korfmaker kort na elkaar vijf dode Mollen, allen boven de grond. Kort daarop nog eens zes. De dieren waren gaaf. Een voor de hand liggende verklaring voor dit verschijnsel, anders dan dat de dieren wellicht door een ziekte zouden zijn omgekomen, kon niet worden gegeven. Er waren in het voorjaar en zomer 1955 opvallend meer Mollen op de Beer dan in vorige jaren. Zelfs op het groene strand werden molshopen aangetroffen. Kent iemand het mollenleven goed genoeg om een verklaring voor een dergelijke relatief grote sterfte te kunnen geven?

Dr M. F. MÖRZER BRUIJNS.

Notenkrakers. Zaterdag 1 October zag ik twee vreemde vogels bij het voederkastje in mijn tuin te Bloemendaal. De gevlekte veren deden mij eerst aan Spreeuwen denken, maar de vogels waren groter, de kop was spits, vleugels en staart waren zwart. Bij zoeken in mijn vogelboeken zag ik, dat het Notenkrakers waren, hetgeen ik al vermoedde. Het waren mooie vogels, die zich er blijkbaar weinig aan stoorden, dat de buurt waar ik woon nogal druk is.

E. HOOIJER-DUBOIS.

Kraaien en schelpdieren. Zoals bekend is het de gewoonte van kraaien om de schelp van nog levende schelpdieren op een hard voorwerp kapot te maken ten einde de inhoud te kunnen bemachtigen. Veelal geschiedt dit door de prooi de snavel te nemen, op te vliegen en haar van enige meters hoogte te laten vallen.

Onlangs zag ik echter aan het strand van Oostvoorne een Bonte kraai, die de schelp niet in de snavel, doch tussen de poten nam, en hem van daaruit liet neervallen. Het is voor de eerste maal, dat ik dit afwijkende gedrag waarnam.

Oostvoorne. ARIE DE ZWART.

Invasie-achtig optreden van de Kleine alk in het najaar 1955. Over het invasieachtig karakter dat de verschijning van de Kleine alken in ons land heeft had ik het reeds eerder (De Levende Natuur 55, pp. 228-231, 56, p. 100).

Tot op heden zijn mij van dit najaar reeds negen vondsten bekend geworden. De eerste waarneming is van 18 October, waarna vijf daaropvolgende waarnemingen uit verschillende delen van ons land tussen 25 en 28/10 werden genoteerd. Daarop volgden reeds drie November-waarnemingen.

De Nederlandsche Vogels, deel III, p. 985 noemt als eerste najaarswaarneming 27 October 1848. Gewoonlijk arriveren zij van eind October af. De vondsten van 18/10 (1 ex.), van 23/10 (2 ex.) en van 25/10 (1 ex.) behoren dus ongetwijfeld onder de vroegste najaarswaarnemingen.

Dat niet alle van deze hoog-arctische vogels aan de kust zijn aangetroffen zou er op kunnen wijzen dat zij door westenwinden landinwaarts zijn gedreven. Ongetwijfeld heeft slecht weer de Kleine alken op hun reis naar de overwinteringsgebieden overvallen waardoor er een aantal in ons land zijn gestrand. Het is niet onmogelijk dat ook in andere landen, zoals Engeland en België, talrijke strandingen zijn geconstateerd.

Gegevens over waarnemingen en vondsten van Kleine alken worden graag door mij ontvangen.
29 Nov. 1955.

JAAP TAAPKEN,
Utrechtsestraatweg 43,
Hilversum.

Roerdomp aangevallen door kraaien. Op een dag in het voorjaar naar Delft fietsend, zag ik, bij het gesticht St. Joris gekomen, op eens vlak vóór mij een Roerdomp de weg overvliegen, op nog geen 10 meter hoogte, gevolgd en lastig gevallen door een paar kraaien. De Roerdomp verdedigde zich flink door met zijn lange scherpe snavel telkens de hinderlijke belagers van zich af te houden. Hij had succes met zijn verdediging en even later gaven de aanvallers de achtervolging geheel op en dropen af. De Roerdomp verwijderde zich en verdween bij de bomen van het gesticht uit het gezicht.

Rijswijk (Z.H.). Dr P. KRUIZINGA.